A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2008. január 17. *

A C-246/06. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Juzgado de lo Social Único de Algeciras (Spanyolország) a Bírósághoz 2006. június 2-án érkezett, 2006. április 7-i határozatával terjesztett elő az előtte

Josefa Velasco Navarro

és

a **Fondo de Garantía Salarial (Fogasa)**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: K. Lenaerts tanácselnök, R. Silva de Lapuerta, Juhász E., J. Malenovský és T. von Danwitz (előadó) bírák,

* Az eljárás nyelve: spanyol.

főtanácsnok: P. Mengozzi,
hivatalvezető: R. Grass,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a szlovén kormány képviseletében M. Remic, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Közösségek Bizottsága képviseletében J. Enegren és R. Vidal Puig, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a 2002. szeptember 23-i 2002/74/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 270., 10. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 4. kötet, 261. o.) módosított, a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalók védelméről szóló, 1980. október 20-i 80/987/EGK tanácsi irányelv (HL L 283., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 217. o.; a továbbiakban: 80/987 irányelv) értelmezésére vonatkozik.

2 Ezt a kérelmet a J. Velasco Navarro és a Fondo de Garantía Salarial (Fogasa) (bérgarancia-alap, a továbbiakban: Fogasa) között annak tárgyában folyamatban lévő eljárás során terjesztették elő, hogy ez utóbbi – másodlagos felelőssége címén – megtagadta az érdekelt számára annak jogellenes elbocsátása miatt kártérítés fizetését, mivel e kártérítés kifizetését a J. Velasco Navarro és munkáltatója között létrejött, bíróság által jóváhagyott egyezség írta elő.

Jogi háttér

A közösségi szabályozás

3 A 80/987 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése arról rendelkezik, hogy „[e]zen irányelvet a munkaszerződésből vagy munkaviszonyból származó, a 2. cikk (1) bekezdésének értelmében fizetésképtelen munkáltatókkal szembeni munkavállalói követelések esetén kell alkalmazni”.

4 Az említett irányelv 2. cikkének (2) bekezdése kimondja, hogy az irányelv nem sérti az egyes tagállamok jogszabályaiban szereplő „munkavállaló”, „munkáltató”, „díjazás”, „megszerzett jogosultság” és „jövőbeli jogosultság” kifejezések meghatározásait.

5 A 80/987 irányelv 3. cikkének (1) bekezdése eredeti változatában a következőt írja elő:

„A tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a 4. cikk alá tartozó garanciaintézetek [helyesen: a garanciaintézetek a 4. cikk sérelme nélkül] biztosítsák a munkavállalók munkaszerződésből vagy munkaviszonyokból származó olyan fennálló követeléseinek a kielégítését, amelyek egy meghatározott időpont előtti időszak díjazását érintik.”

6 A 80/987 irányelv 3. cikke (1) bekezdésének eredeti változata a 2002/74 irányelvvel történő módosítását követően a 3. cikk első albekezdése lett, amely ezután a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a 4. cikk alá tartozó garanciaintézetek [helyesen: a garanciaintézetek a 4. cikk sérelme nélkül] biztosítsák a munkavállalók munkaszerződésből vagy munkaviszonyokból származó, fennálló követeléseinek a kielégítését, és amennyiben a nemzeti jog ezt előírja, a végkielégítést is a munkaviszony megszűnése esetén."

7 A 2002/74 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének első és második albekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek 2005. október 8-a előtt megfeleljenek. Erről haladéktalanul tájékoztatják a Bizottságot.

Az első albekezdésben említett rendelkezéseket a munkáltatók minden, e rendelkezések hatálybalépését követően jelentkező fizetésképtelensége esetében alkalmazzák."

8 A 3. cikke alapján a 2002/74 irányelv 2002. október 8-án lépett hatályba.

A spanyol szabályozás

9 A munkavállalók jogállásáról szóló törvény átdolgozott szövegének jóváhagyásáról szóló, 1995. március 24-i 1/1995. sz. királyi rendelet (Estatuto de los Trabajadores, 1995. március 29-i 75. sz. BOE, 9654. o.) 1997. december 19-i 60/1997. sz. törvény szerinti változata (1997. december 20-i 304. sz. BOE, 37453. o.; a továbbiakban: a munkavállalók jogállásáról szóló jogszabály) 33. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) A bérgarancia-alap […] fizetésképtelenség, a kifizetések felfüggesztése és csőd esetén, vagy ha a vállalkozók a fizetésképtelenséget bírói úton rendezik, folyósítja a munkavállalóknak járó munkabért.

A fenti bekezdés céljából munkabérnek minősül az egyezségben vagy bírósági határozatban ilyenként elismert összeg a 26. cikk (1) bekezdésében foglalt valamennyi esetben, így a »salarios de tramitación« [eljárás alatt fizetett bér] jogcímen nyújtott kiegészítő juttatás is, amelyről adott esetben az illetékes igazságügyi hatóság dönt […]

(2) Az előző bekezdésben felsorolt esetekben a bérgarancia-alap az elbocsátott vagy annak a munkavállalónak, akinek munkaszerződése a jelen törvény 50. és 51. cikke, valamint 52. cikke c) pontja alapján szűnt meg, folyósítja az ítélet vagy közigazgatási határozat által megállapított, legfeljebb egyévi munkabérnek megfelelő mértékű kártérítést, figyelembe véve, hogy a számítás alapjául szolgáló napi munkabér nem haladhatja meg a szakmaközi minimálbér kétszeresét.

[…]”

10 A munkavállalók jogállásáról szóló jogszabály 33. cikkének (2) bekezdése értelmében a Fogasa által fizetendő kártérítéshez tartoznak az ugyanezen jogszabály 56. cikkének (1) bekezdésében szabályozott, jogellenes elbocsátás miatti kártérítések a következő feltételekkel:

„(1) Az elbocsátás jogellenességének megállapítását követően a munkáltató az ítélet közlését követő öt napon belül választhat a munkavállaló továbbfoglalkoztatása és az ugyanezen bekezdés b) pontjában előírt »salarios de tramitación« kifizetése, valamint az ítéletben meghatározandó, következő összegek kifizetése között:

a) szolgálati évenként 45 napi munkabérnek megfelelő kártérítés, egy évnél rövidebb időszakra ennek arányos része havi alapon számolva 42 hónapig terjedően;

b) az elbocsátás időpontjától az elbocsátás jogellenességét kimondó ítélet közléséig vagy a munkavállaló új munkahelyen való elhelyezkedéséig eltelt időszak alatt esedékes munkabér összege, feltéve, hogy a munkavállaló az ítélet meghozatalát megelőzően helyezkedett el, és hogy a munkáltató bizonyítani tudja, hogy a »salarios de tramitación«-ból történő levonás érdekében az összegeket kifizette.

A munkáltató köteles a fenti b) pontban említett fizetési időszak alatt a munkavállaló társadalombiztosítását fenntartani.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

11 Az alapügy felperese, J. Velasco Navarro a Camisas Leica S.L. (a továbbiakban: Camisas Leica) társaság munkavállalói közé tartozott 1998. május 28-tól 2001. december 27-ig, amely időpontban ez a társaság elbocsátotta.

12 2002. május 13-án J. Velasco Navarro és a Camisas Leica a bíróság előtt egyezségre jutott, amelynek értelmében e társaság egyrészt elismerte a J. Velasco Navarro elbocsátásának jogellenességét, és másrészt kötelezettséget vállalt, hogy ez utóbbinak végkielégítést és a munkavállalók jogállásáról szóló jogszabály 56. cikkében szabályozott „salarios de tramitación”-t fizet.

13 A Camisas Leica átmeneti fizetésképtelenségét megállapító, ugyanezen bíróság által az e társaság kérelmére 2003. március 5-én hozott ítélet alapján J. Velasco Navarro követelte a Fogasától az említett végkielégítésnek és a korábbi munkáltatója által neki ki nem fizetett „salarios de tramitación”-nak megfelelő összeg kifizetését.

14 A Fogasa elfogadta, hogy „salarios de tramitación” címén 3 338,88 eurót fizessen az alapügy felperesének, ugyanakkor úgy vélte, hogy J. Velasco Navarro nem jogosult a végkielégítés címén követelt 2 696,89 euróra, arra hivatkozva, hogy azt sem ítélet, sem pedig más bírósági határozat nem ismerte el.

15 J. Velasco Navarro a Juzgado de lo Social Único de Algeciras előtt vitatta az említett végkielégítés számára történő kifizetésének Fogasa általi megtagadását.

16 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat indokolásában a kérdést előterjesztő bíróság által bemutatott magyarázat szerint a spanyol jog a munkavállalók jogállásáról szóló jogszabály 33. cikkének (2) bekezdésében a munkaviszony megszűnése esetén kártérítés fizetéséről rendelkezik, azonban kizárólag annyiban, amennyiben azt elbocsátás vagy a munkaszerződés megszűnése miatt ítélet vagy közigazgatási határozat elismeri a munkavállaló számára.

17 A kérdést előterjesztő bíróság azt állítja, hogy az említett nemzeti rendelkezés ellentétes a Bíróság ítélkezési gyakorlatában és különösen a C-177/05. sz., Guerro Pecino ügyben 2005. december 13-án hozott végzés (EBHT 2005., I-10887. o.) 30. pontjában meghatározott egyenlőség közösségi elvével. Ezen ítélkezési gyakorlat szerint az ugyanilyen jellegű, perbeli egyezségre irányuló eljárás során megállapított kártérítést is a 80/987 irányelv 3. cikkének első albekezdése értelmében vett végkielégítésnek kell minősíteni.

18 Az említett bíróság utal arra, hogy a 2002/74 irányelv már hatályban volt abban az időpontban, vagyis 2003. március 5-én, amikor a Camisas Leica fizetésképtelenségét megállapították. Úgy véli, hogy bár az ezen irányelv átültetésére nyitva álló határidő 2005. október 8-án lejárt, a spanyol jogalkotó tétlen maradt annak végrehajtása tekintetében, mivel meg volt győződve arról, hogy az 1997. december 21-e óta hatályban lévő spanyol nemzeti jogszabály az említett irányelvvel teljesen összhangban van.

19 A nemzeti bíróság arra a következtetésre jutott, hogy ennél fogva nem lehet azt állítani, hogy 2005. október 8-ig a Spanyol Királyság már átültette nemzeti jogába a 2002/74 irányelvet, mivel a nemzeti jogszabály éppen hogy hiányos volt.

20 A kérdést előterjesztő bíróság továbbá azt állítja, hogy a Fogasa az ezen utóbbit megelőző tárgyaláson védekezésképpen azzal érvelt, hogy J. Velasco Navarro nem hivatkozhat a 2002/74 irányelvre, sem pedig ennek a fent hivatkozott Guerrero Pecino ügyben hozott végzésben adott értelmezésére, mivel a Camisas Leica átmeneti fizetésképtelenségét megállapító végzés – ugyan azt a 2002/74 irányelv hatályba lépését, vagyis 2002. október 8-át követően hozták – mindenképpen 2005. október 8-a előtt keletkezett, amely időpontra a tagállamoknak el kellett fogadniuk az ezen irányelv átültetéséhez szükséges intézkedéseket.

21 E körülményekre tekintettel a Juzgado de lo Social Único de Algeciras akként határozott, hogy az eljárást felfüggeszti és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Ha a kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy a belső jogszabály hiányosságai miatt 2005. október 8-án nem felel meg a 2002/74 irányelvnek, illetve ezen irányelv azon értelmezésének, amelyet a Bíróság a [fent hivatkozott Guerrero Pecino ügyben] hozott végzésben az egyenlőség közösségi elvére tekintettel adott, úgy kell-e tekinteni, hogy az irányelv a következő naptól, vagyis 2005. október 9-től közvetlen hatállyal bír a Fogasával, az állami garanciaintézettel szemben?

2) Az előző kérdésre adott igenlő válasz esetén, a 2002/74 irányelv fent említett közvetlen hatálya, a munkavállalóra nézve kedvezőbb és a kötelezettségszegő tagállamra nézve pedig hátrányosabb jellege okán, kiterjed-e az olyan fizetésképtelenségi helyzetre, amelyet – a hivatkozott hiányos nemzeti szabályozásban elő nem írt perbeli egyezségre irányuló eljárás után – az irányelv hatályba lépésének időpontja, 2002. október 8-a és azon határidő lejártának időpontja, 2005. október 8-a között állapítottak meg, amikorra a spanyol államnak el kellett volna fogadnia azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen a hivatkozott irányelv rendelkezéseinek?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

22 Két kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezi, hogy a 80/987 irányelv 3. cikke első albekezdésének van-e közvetlen hatálya, ha azt valamely tagállam jogrendjébe még nem ültették át, és igenlő válasz esetén mely időponttól lehet erre a rendelkezésre közvetlenül hivatkozni a Fogasához hasonló intézettel szemben. Mivel mindkét kérdés lényegében arra vonatkozik, hogy az említett rendelkezésnek van-e közvetlen hatálya annak hatályba lépése és az átültetésre rendelkezésre álló határidő lejárta között, ezeket együttesen kell vizsgálni.

23 A kérdést előterjesztő bíróság e két kérdést a fent hivatkozott Guerrero Pecino ügyben hozott végzésre hivatkozva teszi fel. A Bíróság ebben ugyan értelmezte a 80/987 irányelvet és a kérdést előterjesztő bíróság ugyanaz volt, mint amelyik a jelen alapügyben a Bírósághoz kérdést terjesztett elő, továbbá ugyanerről a fizetésképtelenségi esetről volt szó, azt azonban – amint e végzés 23. pontjában kifejtette – kizárólag olyan esetben vizsgálta, amelyben a 2002/74 irányelv átültetése a nemzeti jogrendbe az irányadó időpontig már megtörtént, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kellett megvizsgálnia.

24 Az alapügyben az előzetes döntéshozatalra utaló határozat indokolásából kitűnik, hogy az említett bíróság szerint a 2002/74 irányelvet még nem ültették át a nemzeti jogrendbe az ezen irányelvnek az átültetésére rendelkezésre álló határidő lejártáig, vagyis 2005. október 8-ig (lásd még a C-6/07. sz., Bizottság kontra Spanyolország ügyben 2007. november 29-én hozott ítéletet [EBHT 2007., I-174*. o.]).

A 80/987 irányelv 3. cikke első albekezdésének közvetlen hatályáról

25 Függetlenül azon feltételek vizsgálatától, amelyeknek teljesülniük kell ahhoz, hogy valamely még át nem ültetett vagy nem megfelelően átültetett irányelv rendelkezésére

a nemzeti bíróság előtt hivatkozni lehessen (lásd a C-62/00. sz., Marks & Spencer ügyben 2002. július 11-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-6325. o.] 25. pontját, valamint a C-430/04. sz., Feuerbestattungsverein Halle ügyben 2006. június 8-án hozott ítélet [EBHT 2006., I-4999. o.] 28. és 29. pontját), az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely irányelvnek csak a tagállamok jogrendjébe történő átültetésére meghatározott határidő lejárta után lehet közvetlen hatálya (a C-316/93. sz. Vaneetveld-ügyben 1994. március 3-án hozott ítélet [EBHT 1994., I-763. o.] 16. pontja és a C-348/98. sz., Mendes Ferreira és Delgado Correia Ferreira ügyben 2000. szeptember 14-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-6711. o.] 33. pontja).

26 A jelen esetben az átültetésre előírt határidő lejárta a 2002/74 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében 2005. október 8. Az alapügy eldöntéséhez meg kell vizsgálni azt, hogy ezt az időpontot követően lehet-e az említett irányelv esetleges közvetlen hatályára az ezen időpont előtt felmerült tényekkel kapcsolatban hivatkozni. A Camisas Leica fizetésképtelensége ugyanis 2003. március 5-én, vagyis az ezen irányelv átültetésére előírt határidő lejárta előtt következett be, és az alapügy felperese ezen időpontot követően is fenntartotta a Fogasával szemben az e fizetésképtelenségből fakadó végkielégítésre vonatkozó követelését.

27 E tekintetben a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következtethető (lásd e tekintetben a C-156/91. sz., Hansa Fleisch Ernst Mundt ügyben 1992. november 10-én hozott ítélet [EBHT 1992., I-5567. o.] 20. pontját és a fent hivatkozott Vaneetveld-ügyben hozott ítélet 18. pontját), hogy amennyiben valamely tagállam az előírt határidőn belül nem ültette át a 2002/74 irányelvet, 2005. október 8-tól annak esetleges közvetlen hatályára csak az ezen időpontot követően bekövetkezett fizetésképtelenséggel kapcsolatban lehet hivatkozni, az alapügyben azonban nem ez a helyzet.

28 E szempontból meg kell állapítani, hogy ugyan a tagállamok valóban kötelesek voltak nemzeti rendelkezéseiket 2005. október 8. előtt a 2002/74 irányelvvel összhangba

hozni, azonban ezen irányelv 2. cikke (1) bekezdésének második albekezdése alapján az említett rendelkezéseket csak a hatályba lépésük időpontja után bekövetkezett fizetésképtelenségi esetekre kötelesek alkalmazni.

29 Így a 2002/74 irányelv hatálya alá csak azok a fizetésképtelenségi esetek tartoznak, amelyek vagy ennek a hatályba lépése után következtek be, beleértve az átültetésre előírt határidő lejártát megelőző fizetésképtelenségi eseteket is, vagy azok, amelyek az átültetés elmaradása esetén ezen utóbbi határidő lejárta után következtek be.

30 Következésképpen az előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy amennyiben 2005. október 8-ig a 2002/74 irányelvet a belső jogba nem ültették át, a 80/987 irányelv 3. cikke első albekezdésének esetleges közvetlen hatályára nem lehet hivatkozni az említett időpont előtt bekövetkezett fizetésképtelenséggel kapcsolatban.

Az egyenlőség elvének a megsértéséről

31 Bár a kérdést előterjesztő bíróság által a Bíróság elé terjesztett két kérdés – megfogalmazásából kifolyólag – kizárólag a 80/987 irányelv 3. cikke első albekezdésének közvetlen hatályára vonatkozik, a 2002/74 irányelv hatályba lépése és annak az átültetésére előírt határidő lejárta közötti időszak tekintetében emlékeztetni kell arra, hogy amennyiben valamely nemzeti szabályozás a közösségi jog hatálya alá tartozik, az előzetes döntéshozatali ügyben eljáró Bíróságnak minden olyan értelmezési elemet meg kell adnia, amelyre a nemzeti bíróságnak szüksége van annak megítéléséhez, hogy az adott szabályozás összeegyeztethető-e azokkal az alapvető jogokkal, amelyek

tiszteletben tartását a Bíróság biztosítja (lásd e tekintetben a C-442/00. sz., Rodríguez Caballero ügyben 2002. december 12-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-11915. o.] 31. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a C-276/01. sz. Steffensen-ügyben 2003. április 10-én hozott ítélet [EBHT 2003., I-3735. o.] 70. pontját).

32 Így, bár a tagállamok a 80/987 irányelv keretében szabadon dönthetnek úgy, hogy a belső jogrendjükben nem rendelkeznek az elbocsátás miatti kártérítés kifizetésének garanciájáról, mivel ezen irányelv 3. cikkének első albekezdése nem tartalmaz ilyen jellegű kötelezettséget, azonban egy ilyen garanciát előíró nemzeti szabályozás a 2002/74 irányelv hatályba lépésének időpontjától, vagyis 2002. október 8-tól az említett hatálybalépést követő tényekre való alkalmazása tekintetében, a közösségi jog hatálya alá tartozik (lásd e tekintetben a C-81/05. sz., Coldereo Alonso ügyben 2006. szeptember 7-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-7569. o.] 31. és 32. pontját). Egy ilyen szabályozásnak ezért ezen időponttól tiszteletben kell tartania azon általános elveket és alapjogokat, amelyeknek a tiszteletben tartását a Bíróság biztosítja, és amelyek közé az egyenlőség elve és a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elve is tartozik (lásd a fent hivatkozott Rodríguez Caballero ügyben hozott ítélet 31. és 32. pontját).

33 Emlékeztetni kell arra, hogy a munkavállalók jogállásáról szóló jogszabály 33. cikkének (2) bekezdése a munkáltató fizetésképtelensége esetén rendelkezik elbocsátás vagy munkaszerződés megszűnése miatt ugyanezen jogszabályban előírt bizonyos kártérítések kifizetésének ilyen garanciájáról.

34 Következésképpen meg kell állapítani, hogy az említett nemzeti szabályozás a 2002/74 irányelv hatályba lépésének időpontjától kezdve a 80/987 irányelv 3. cikke első albekezdésének, és így a közösségi jognak a hatálya alá tartozik. Ezért annak ezen időponttól kezdve tiszteletben kell tartania a közösségi jogban elismert általános elveket és alapjogokat (lásd e tekintetben a C-81/05. sz., Cordero Alonso ügyben 2006. szeptember 7-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-7569. o.] 37. pontját).

35 Ebből következően a nemzeti bíróság feladata, hogy az alapügyben érintett nemzeti szabályozást a Bíróság által értelmezett általános elveknek és alapjogoknak, különösen az egyenlőség elvének a figyelembevételével értelmezze (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Guerrero Pecino ügyben hozott végzés 30. pontját és a fent hivatkozott Cordero Alonso ügyben hozott ítélet 38. pontját).

36 Ezen utóbbi elvvel kapcsolatban, miszerint a hasonló helyzeteket csak akkor lehet különbözőképpen kezelni, ha a megkülönböztetés objektíve indokolt, a Bíróság az alapügyben szóban forgó szabályozással kapcsolatban megállapította, hogy a jogellenesen elbocsátott munkavállalók hasonló helyzetben vannak, mivel továbbfoglalkoztatás hiányában valamennyien jogosultak kártérítésre (lásd a fent hivatkozott Rodríguez Caballero ügyben hozott ítélet 33. pontját és a C-520/03. sz., Olaso Valero ügyben 2004. december 16-án hozott ítélet [EBHT 2004., I-12065. o.] 34. és 35. pontját).

37 Mivel érvelését folytatva megállapította továbbá, hogy egyetlen olyan meggyőző érvet sem adtak elő, amely az ítélettel vagy közigazgatási határozattal megállapított, jogellenes elbocsátás esetén és a perbeli egyezségre irányuló eljárást követően megállapított, jogellenes elbocsátás esetén járó kártérítésekre vonatkozó követelések közötti eltérő bánásmódot indokolná, a Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló nemzeti szabályozás ellentétes az egyenlőség elvével, amennyiben kizárja, hogy a garanciaintézet ez utóbbi követeléseknek eleget tegyen (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Olaso Valero ügyben hozott ítélet 36. és 37. pontját).

38 Fontos hozzátenni, hogy egy ilyen hátrányos megkülönböztetés fennállása esetén az egyenlőség elvének tiszteletben tartása az irányelv nemzeti jogalkotó által történő megfelelő átültetéséig csak úgy biztosítható, ha a hátrányos helyzetbe hozott személyeknek biztosítják ugyanazokat az előnyöket, amelyekben a kedvezményezett csoporthoz tartozó személyek részesülnek (a fent hivatkozott Rodríguez Caballero ügyben hozott ítélet 42. pontja és a fent hivatkozott Cordero Alonso ügyben hozott ítélet 45. pontja).

39 A fenti megállapításokból következik, hogy amennyiben a nemzeti szabályozás a 80/987 irányelv hatálya alá tartozik, a nemzeti bíróság köteles a 2002/74 irányelv hatályba lépése és annak az átültetésére előírt határidő lejárta közötti időszakban bekövetkezett fizetésképtelenség esetén biztosítani, hogy e nemzeti szabályozás alkalmazása összhangban legyen a hátrányos megkülönböztetés tilalmának a közösségi jogban elismert elvével.

A költségekről

40 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) Amennyiben a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalók védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló 80/987/EGK tanácsi irányelvet módosító, 2002. szeptember 23-i 2002/74/EK európai

parlamenti és tanácsi irányelvet 2005. október 8-ig nem ültették át a belső jogba, a 2002/74 irányelvvel módosított, a munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalók védelmére vonatkozó, 1980. október 20-i 80/987/EGK tanácsi irányelv 3. cikke első albekezdésének esetleges közvetlen hatályára nem lehet hivatkozni az említett időpont előtt bekövetkezett fizetésképtelenséggel kapcsolatban.

2) Amennyiben a nemzeti szabályozás a 2002/74 irányelvvel módosított 80/987 irányelv hatálya alá tartozik, a nemzeti bíróság köteles az ezen előbbi irányelv hatályba lépése és annak az átültetésére előírt határidő lejárta közötti időszakban bekövetkezett fizetésképtelenség esetén biztosítani, hogy a nemzeti szabályozás alkalmazása összhangban legyen a hátrányos megkülönböztetés tilalmának a közösségi jogban elismert elvével.

Aláírások